

123. I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme.

(Danmark, mit Fædreland.)

Moderato.

H. Rung.

1. I Danmark er jeg født, der har jeg hjem-me, der har jeg Rod, der - fra min Ver-den
gaar, du danske Sprog, du er min Moders Stemme, saa sødt vel-sig-net du mit Hjerte naar. Du
dan-ske, fri-ske Strand, hvor Old-tids Kæm-pe-gra-ve staa mel-lem Æ-ble-gaard og Hum-le-
ha - ve, dig el - sker jeg, dig el - sker jeg! Danmark, mit Fæ - dre-land.

2. Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
mer rigt end her, ned til den aabne Strand?
Hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland!
Du danske, friske Strand,
hvor Dannebrogen vajer, -
Gud gav os den, - Gud giv den bedste Sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit Fædreland!

3. En Gang du Herre var i hele Norden,
bød over England, - nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag.
Du danske, friske Strand, -
Plovjærnet Guldhorn finder, -
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit Fædreland!

4. Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
og som en sød Musik mit Hjerte naar:
Du danske, friske Strand
med vilde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjertes Hjem hernede,
dig elsker jeg! - Danmark, mit Fædreland!

H. C. Andersen.